תשבץ העולם הזה 1939

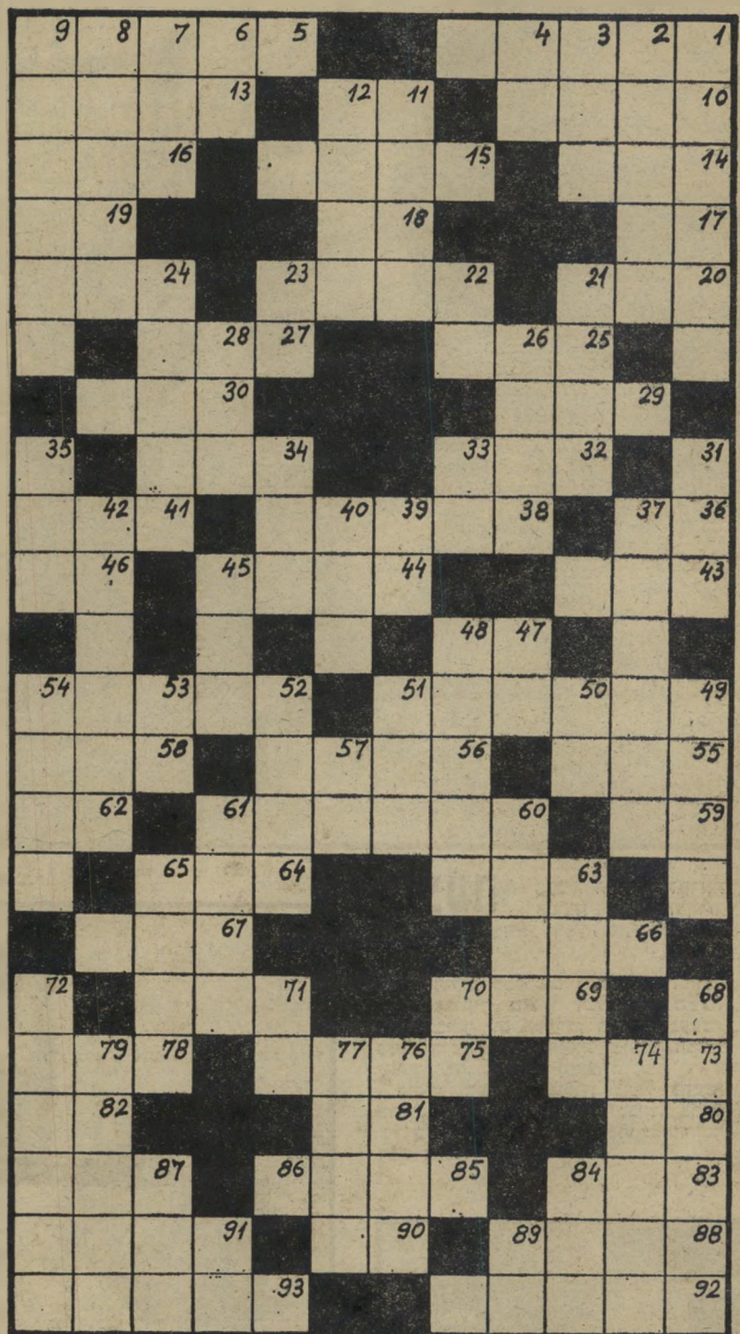

מאוזן:
1. העתק, נוסח; 5. דון שלחם בטחנות־רוח; 10. חמור־בר; 11. מגיע; 13. ....אסמינו בר״; 14. גיס; 15. מן המולות; 16. הקרום המכסה את המעיים; 17. בש־בילי; 18. קידומת הולנדית; 19. כב״ל; 20. משך־הזמן שאדם עובד בעבודה מסוימת; 22. היה ראש שירותי־הביטחון (ש״מ); 24. זאז; 25. יוצר האופרה הרך־מנטית; 27. בליטה קטנה בעץ; 29. מגי־בוריו של ג׳ק לונדון; 30. חבר מיפלגת הסוחרים והתעשיינים באנגליה; 32. מש־מש להכנת קטורת ובושם; 34. משמש למגורים; 36. מש; 38. שר־צבא; 41. חמם; 43. המלאך (ש״מ); 44. סוגר; 46. נהר באפריקה; 47. שם; 49. חייב להיות בכל בית יהודי; 52. ערוך ומתקין ספר ישן לדפוס חדש; 55. שן המפתח; 56. קיבוץ בגליל העליון; 58. מעונות השנה; 59. מ־כינויי האלוהות; 60. שאינם יונקים עוד; 62. מילת־זיזיות; 63. קיבוץ בעמק; 64. כרוב; 66. רמטכ״ל צה״ל (ש״מ); 67. נידחי; 69. ממלחי הנתרן; 71. ״קטילה״ מוחלטת; 73. ממוצרי החלב; 75. מיקצועו של הנביא עמוס; 78. ״שוק״; 80. יבשה מוקפת מים; 81. גדול בתורה; 82. מילת־הפצרה; 83. גשם קפוא; 85. מן הצבעים; 87. יום ... ושילם; 88. מן האבות; 90. מציבת־זיכרון; 91. מלחין צרפתי; 92. בהת־מרדותם; 93. שן־סלע בים.

מאונך:
1. אקטיביות; 2. גידול מלאכותי של חיידי־קים; 3. תבלין; 4. מזל; 6. מיקווה־מים ענק; 7. נותר לאחר הקצירה; 8. עיר אירופאית, כעת בחדשות; 9. סיבוב בענף־ספורט; 11. בסיס קליטה ומיון (ר״ת); 12. שמו האמצעי של זמר־עם אמריקאי נודע; 21. שבועה חמורה; 22. נוכרי; 23. ירש; 24. אכסיומה; 26. אלמנתו של אגא־חאן; 28. ערל; 31. עדי לאף; 33. מן הסיעות; 34. הגיעו; 35. חס; 37. כפר דרוזי בהרי הכרמל; 39. מלחין גרמני; 40. מגילגולי הארבה; 42. שליט ערבי; 45. שדה בלתי־מעובד; 47. אחוריים; 48. עוף לילי; 49. מיצירותיו של ביאליק; 50. שר; 51. דומה ל־; 52. קורה גדולה; 53. לא עבה; 54. חשק; 57. מנעול סטנטי; 60. אשתו של האדון; 61. חומל; 63. קיבוץ בגליל ה־עליון; 65. מקום שאינו מוקף חומה; 68. עיר לחוף הים־התיכון; 70. דיו; 71. מחוספס; 72. נעימות, אינטימיות; 74. כפר ערבי עתיק בגליל; 76. מחבר־אופרות איטלקי; 77. מחובר ומודבק; 79. אלבינו; 84. צוללת ישראלית שאבדה; 87. דג; 89. בתוכי; 91. גוף.

רצח או חטיפה?

(המשך מעמוד 21)

ואילו חברה, יורם, טוען: „רחל החליטה לנצל את השעות הקטנות האלו כדי להיות איתי, כמו שתמיד עשתה. היא החליטה לצאת חזרה לתל־אביב בטרמפים, כדי להיות איתי עד למחרת היום, ולהגיע איתי במכונית לטקס סיום הקורס ולמסיבה. זה שלקח אותה טרמפ, הוא שרצח אותה.״

גירסת המישטרה אינה מבטלת את אלו של המישפחה והחבר, אם כי המישטרה בודקת גם בכיוונים אחרים. בראש צוות החקירה עומד אחד החוקרים המעולים ב־יותר של מישטרת ישראל סגן־ניצב חנא חדד, כשלידו מסייעים עשרות בלשים ממרכז השרון וכן תיגבורת מחיפה.

המישטרה היודעת כבר כי רחל היתה נערה חברותית, בעלת מרץ רב, אוהבת אנשים ובילויים, ניסתה לבדוק במועדוני־הלילה של חיפה ובבתי־הקפה, אם לא נראתה בהם רחל במיקרה, באותו לילה. המישטרה גם אינה מבטלת את האפשרות שרחל יצאה באותו לילה עם מישהו ש־הכירה עוד קודם־לכן. ידוע כי היו לה לפחות שני ידידים ותיקים באיזור הצפון: יוסי מגיבעת־נשר, ומשה מכרמיאל. לא ידועים שמות של חברים חדשים איתם התיידדה בעת שהותה בחיפה.

בשעה 10 באותו ערב נראתה רחל על־ידי מיספר אנשים, כשהיא מטיילת על ה־כרמל אולם איש מן המזהים לא זכר אם היתה לבדה, או עם מלווה.

מהי הגירסה הנכונה

אך את גירסתה זו של המישטרה מבטלים יורם והוריה של רחל במחי־יד, ואפילו בזעם: „רחל לא היתה בחורה שיוצאת לבלות עם כל אחד,״ אומרת אמה. „רחל היתה כל־כך עייפה לאחר שעה וחצי של אימוני בלט, שהיא לא היתה מסוגלת לצאת לבלות,״ טוען החבר יורם. „אני לא חושבת שרחל היתה בוגדת ביורם,״ מוסיפה אחותה הבכירה, אילנה.

גופתה של רחל נמצאה על כביש קיבוץ שיי בקיסריה, מטרים ספורים ממחלף כביש חיפה—תל־אביב.

על צווארה נמצא חוט ניילון לבן. אולם המישטרה טוענת כי היא לא נחנקה בחוט זה, אם כי ברור כי היא אכן נחנקה. נראה כי רחל נלחמה קשה עם תוקפה, מאחר שבגבה ובגולגלתה נתגלו שני פצעים, ומפיה זב דם שקרש. „אני לא יודע אם היא נאנסה לפני מותה או לא,״ אומר יורם „אבל גם אם היא נאנסה, היא נלחמה קשה לפני־כן.״

משום־מה היא לקחה עימה לטיול ה־אחרון חפצים מסויימים, אשר המישטרה מסרבת לגלות אילו הם, כדי למנוע הפ־רעה למהלך החקירה. אך ברור שאת רשם־הקול והסנדלים השאירה בחדרה שב־בית רוטנברג.

אור ליום שלישי השבוע נתגלו, מתחת לגישרון, כל החפצים שלקחה איתה רחל מחדרה.

היעלמה של רחל לא הדאיג את חברו־תיה ומפקדתה עד לשעה אחת בצהרי של יום החמישי, עת היה על כל הבנות מה־קורס לחזור לבסיס.

אז התעוררה בהן תמיהה, מאחר ש־לכולן היה ידוע עד כמה חשובה ההופעה לרחל באותו אחר־צהריים, ואיש לא שי־ער כי דווקא היא תאחר „סתם ככה.״ רס״ן אלכסה וחניכותיה אשר דאגו באותה עת לגורל המסיבה, אם רחל לא תגיע, החליטו כי היא בוודאי תבוא עם חברה יורם, ממש לקראת הטקס.

בשעה שלוש ושלושים הגיע יורם, ובגיפרד, גם אחיותיה של רחל, אמה ודודתה. למרות שביקשה מאביה, בפתק שהשאירה לו לפני שעזבה את תל־אביב, כי ישתדל לבוא גם הוא, לא יכול.

המפקדת חשדה ראשונה

באותו רגע התעורר בלב המפקדת החשד, כי קרה משהו. „גם אז, עדיין לא הלכנו למישטרה. המפקדת אלכסה לא ידעה מה לעשות. היא שאלה אותנו מה לעשות,״ סיפרה אילנה.

יורם מיהר לחדרה של רחל ומצא שם חפצים שאותם לקחה עימה בנסיעה לחי־פה. היה ברור כי היא אכן הגיעה לחיפה, ורק אחר־כך נעלמה. המישפחה מיהרה לתחנת־המישטרה בחיפה.

באותה עת כבר היה בידי מישטרת חיפה, כמו בידי כל תחנות־המישטרה ב־ארץ, תיאורה של צעירה אשר גווייתה נתגלתה באותו בוקר בחולות קיסריה. התיאור היה דומה מדי לזה של רחל, כפי שנמסר על־ידי בני מישפחתה, מכפי שיעברו עליו לסדר־היום.

אולם למישפחה עדיין לא נאמר מאומה. יורם ואחותה של רחל, אילנה, התבקשו לנסוע למישטרת חדרה, בעוד האם, הדו־דה והאחות הקטנה דליה, חזרו לתל־אביב. באותה עת קיבל האב יעקב, ב־ביתו, טלפון והודעה כי רחל נעלמה. הוא מיהר לנסוע לחיפה.

האב התרוצץ בין תחנות המישטרה ה־צבאית והאזרחית, קצין העיר וב״ת רוסנ־ברג משך שעות ארוכות, עד שנודע לו כי בתו אכן נעלמה. יורם זיהה את תמו־נת הגווייה שהוצגה בפניו בתחנת חדרה, כתמונתה של רחל. אילנה נשארה באותה עת במכונית.

החוקר ביקש מיורם כי הוא יהיה זה שיודיע למישפחה על האסון, אולם יורם סירב. הוא סירב אף לזהות את הגופה.

חוקר המישטרה ירד למכונית וביקש מאילנה להתקשר עם בעלה, פליכס, כדי שהוא יגיע למכון הפאתולוגי ויזהה את הגופה.

מספר פליכס: „באותו יום הייתי בריב עם אשתי, ונשארתי בבית הורי. פתאום היא טילפנה אלי ואמרה לי שקרה משהו והיא צריכה את עזרתי. חשבתי כי היא רוצה להתפייס, הייתי עייף מאוד ולא הסכמתי. פתאום לקח את הטלפון איזה גבר ואמר לי שהוא מהמישטרה, וכי ב־אמת קרה משהו, והם באים אלי הביתה. גם אז לא האמנתי. חשבתי שזה איזה חבר של אילנה, ושהיא עושה לי תרגיל איתו, והלכתי לישון. אולם כעבור זמן מה דפקו בדלת וזו באמת היתה המישט־רה עם אילנה, ולקחו אותי כדי לזהות את הגופה של רחל.״

בשעה אחת אחר חצות, ישבו כבר כל בני־המישפחה יחדיו בביתם שברחוב הרצל בבת־ים. האם והבת הצעירה דליה הגיעו מחיפה. יורם ואילנה הגיעו מחדרה. יעקב, האב, חזר מיואש מכיתות־רגליים ברחובות חיפה. האחרון שהגיע היה פליכס, בעלה של אילנה, אשר חזר מן המכון הפאתולוגי ובפיו בשורת־איוב: רחל נרצחה.

„לנהג יש כבוד למדים״

בתחילת השבוע, לאחר שבעיתונים השונים כבר הופיעו כתבות גדולות על מיקרה הרצח, ערך צוות של העולם הזה סיור בטרמפיאדות שלאורך הכביש חיפה—תל־אביב. למרות שלא נמצאה אף חיילת שלא שמעה על האסון של רחל, הרימו כולן ידיהן בשאננות, לכל רכב עובר, בבקשת טרמפ.

אמרה סימי, חיילת: „לי לא יכול לק־רות כזה מיקרה. אני מסתכלת טוב־טוב על הפרצוף של הנהג לפני שאני עולה למכונית.״

על דריה, חיילת המתגוררת בהרצליה־פיתוח, אסרו ההורים, לאחר שקראו על המיקרה של רחל, לנסוע בטרמפים. אבל: „אני מצפצפת,״ היא אומרת. „כל־כך הרבה בחורות נוסעות כל יום בטרמפים, ורק פעם אחת קרה מיקרה, אז בגלל זה צריך להפסיק לנסוע?״

מינה, חיילת מנתניה המשרתת בסביבות חיפה, אומרת: „אני רק מרימה את היד וכבר עוצרים לי. אז מה אני צריכה לע־שות, לנסוע שעות באוטובוס מסריח או להמתין עד שאיזו רכבת תעבור?״

גילה שושני, מי שהיתה אחת המ״כיות של רחל בבסיס הטירונות, צעירה בלוג־דית מקיבוץ גיבעת־חיים מאוחד, התגדבה לשחזר את מסעה המשוער של רחל, מה־טרמפיאדה בתל־אביב לחיפה, ומשם בחזי־רה, עד למקום בו נמצאה גווייתה בחו־לות קיסריה. לאחר השיחזור סיכמה גילה: „תלוי מי הבחורה שנוסעת. צריך גם לנסוע תמיד עם מדים. לנהג יש כבוד והערכה בפני המדים. הוא מרגיש חובה לקחת חיילת. ולכן הוא לא יעשה לה שום דבר.״